

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 75.483 van 29 juli 1998
in de zaak A. 61.585/X-4637.**

In zake : XXX,
wonende te XXX

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 27 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 25 oktober 1994 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij hem de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 56.013 van 25 oktober 1995 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 4 december 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de memorie van antwoord niet ondertekend is, derhalve geen ontvankelijk procedurestuk is en uit de debatten dient geweerd te worden;

2. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoeker, van XXX nationaliteit, komt op 30 maart 1991 het Rijk binnen en vraagt diezelfde dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvraag wordt op 18 mei 1994 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

2.3. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 7 juni 1994 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Op 22 juni 1994 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer het beroep dat "onontvankelijk voorkomt wegens laattijdigheid", zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen. Bij beslissing van 26 juli 1994 verwijst de gemachtigde bijzitter de behandeling van het beroep naar een drieledige kamer. Het beroep wordt voor de drieledige kamer opgeroepen op de zitting van 18 oktober 1994. Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsvrouw, gehoord. Op 25 oktober 1994 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd. Deze beslissing steunt op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt in zijn land van herkomst tijdens het academiejaar 1990-1991 als student te zijn ingeschreven in het eerste jaar rechten; dat hij sympathisant was van XXX; dat hij op 3 december 1990 deelnam aan een studentenmanifestatie, waarbij zij hun eisen inzake studiebeurzen, huisvesting, cursussen en goedkoop openbaar vervoer kenbaar maakten; dat deze manifestatie door militairen werd uiteengedreven, waarna appellant zich terug naar huis begaf; dat hij op 6 december 1990 met een tiental andere studenten op de universitaire campus werd aangehouden en overgebracht naar het T.; dat hij op 9 december 1990 werd vrijgelaten en aan de poort werd opgewacht door zijn schoonbroer, kolonel in het XXX leger; dat hij onderdook bij deze kolonel in de M.; dat de kolonel zorgde voor een paspoort en een vliegtuigticket; dat hij op 29 maart 1991 probleemloos aan boord ging van een vliegtuig met bestemming België;

Overwegende dat appellant niet kan aannemelijk maken dat de aanhouding op 6 december 1990 het gevolg was van een vorm van persoonlijke vervolging;

Dat tijdens zijn verhoor ter zitting appellant toegeeft dat zijn aanhouding op een toeval berustte;

Overwegende dat appellant op 9 december 1990 vrijkwam op bevel van zijn schoonbroer, kolonel bij

de 'XXX' (zie verhoorverslag dd. 2 april 1991 Dienst Vreemdelingenzaken, blz. 5);

Dat de tussenkomst van een militair met dergelijke hoedanigheid erop wijst dat de opsluiting van appellant geen gerichte vervolging daarstelde;

Overwegende dat appellant zich geen enkele moeite getroostte om zich bij familie of vrienden te informeren over enige actuele vorm van vervolging, waarvan hij beweert het slachtoffer te kunnen zijn;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen;

Dat de schriftelijke verklaring van de XXX - vertegenwoordiger in België van 14 juli 1994 daaraan geen afbreuk doet;

Dat deze verklaring immers geen wezenlijk element van appellants relaas ondersteunt";

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat op generlei wijze wordt verwezen naar de onontvankelijkheidscriteria vermeld in artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, en doordat de aangevochten beslissing niet voldoende is gemotiveerd, nu de Vaste Beroepscommissie vermeldt dat verzoeker ter zitting heeft toegegeven dat zijn aanhouding op een toeval zou berusten terwijl dit een interpretatie is van de leden van de commissie, dat de Vaste Beroepscommissie er bovendien van uitgaat dat hij werd vrijgelaten terwijl hij dit evenmin heeft verklaard en hij van bij de aanvang heeft verklaard dat hij kon ontsnappen door de hulp van zijn schoonbroer, die evenwel niet bij machte was om hem vrij te laten, en dat hij, in tegenstelling tot wat de Vaste Beroepscommissie

beweert, wel degelijk contact zocht met zijn familie, doch alle brieven onbeantwoord bleven;

Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen in het middel wordt aangenomen, de Vaste Beroepscommissie in de bestreden beslissing geen toepassing blijkt te maken van artikel 52 van de wet van 15 december 1980; dat in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar immers één van de in die bepaling opgenomen criteria op grond waarvan een vreemdeling toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd of niet toegelaten kan worden om in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in het Rijk te verblijven; dat aldus de schending van voormeld artikel 52 niet dienstig kan worden ingeroepen; dat voorts evenmin de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing geen bestuurshandeling is maar een jurisdictionele beslissing van een administratief rechtscollege; dat dienvolgens het middel enkel nog moet worden onderzocht in zoverre het de schending van de motiveringsverplichting betreft, zoals zij is opgelegd door artikel 57/22 van de voormelde wet van 15 december 1980 dat luidt als volgt :

"De beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak";

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie de haar voorgelegde aanvraag verwierpt omdat niet aannemelijk was gemaakt dat betrokkene het slachtoffer van een gerichte persoonlijke vervolging is geweest; dat dit oordeel in essentie steunt eensdeels op het toevallig karakter van de aanhouding zoals verzoeker dit ter terechtzitting beschreef en anderdeels op de tussenkomst van een hooggeplaatste militair bij de

vrijlating, hetgeen wordt afgeleid uit verzoekers verklaringen van 2 april 1991 op de Dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de Vaste Beroepscommissie aanneemt, er in de verklaringen van 2 april 1991 geen sprake is van een vrijlating "op bevel" van een kolonel, doch integendeel van een echte ontsnapping met behulp van een kolonel; dat immers uit het verhoorblad van 2 april 1991 van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker toen onder meer verklaarde : "Ils nous ont emmenés au camp de la XXX (...). Heureusement un beau-frère, le colonel XXX à la XXX, à réussi à me faire sortir", en op de vraag of hij was vrijgelaten of ontsnapt, hij antwoordde : "Evasion : 9/12/90 grâce à un militaire de la famille"; dat ook tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en in het beroepschrift gericht tot de Vaste Beroepscommissie verzoeker stelde "uit het kamp te zijn ontsnapt dank zij de hulp van zijn schoonbroer, die kolonel is in het leger"; dat de Vaste Beroepscommissie dus verkeerdelijk uit het verhoorverslag van 2 april 1991 afleidt dat verzoeker "op bevel" van een hooggeplaatst militair was vrijgekomen; dat dit gegeven een beslissende invloed op haar uitspraak kan hebben gehad; dat het immers hoegenaamd niet zeker is of de Vaste Beroepscommissie ook zonder deze vaststelling tot hetzelfde besluit zou zijn gekomen, meer bepaald de ontstentenis van een persoonlijke vervolging; dat dienvolgens een doorslaggevende beweegreden van de bestreden beslissing steun in het aan de Vaste Beroepscommissie voorgelegde dossier ontbeert; dat zulks gelijk staat met een gebrek aan redengeving en schending inhoudt van voormeld artikel 57/22; dat het middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 25 oktober 1994 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij XXX de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juli 1900 achtennegentig, door :

de HH. D. VERBIEST,
K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. VERBIEST.